

ספר

משאת בנימין

זהם שאלות ותשובות שהוכר האשל הגדול ברמה • מופלג בזקנה
ובהכמה • מימים ימימה • בתורת ה' תמימה • הנה הגאון מהרר
בנימין אהרן זצ"ל • עם חידושי דינים על ד' טורים :

נדפס הראשונה בקראקא בשנת שצ"ג שניה בסוף בשנת תקל"ז ונשלש
בסד"ק בשנת תקצ"ג • וביען ספו המו ואין להשיגם והופשי התורה
משהתקיים לדברות קדשו של המזכר א"ל ואל ע"כ הכאותו על מזבח
הזבוח בניבוע שחר על ניה לבן המרהיב את העין, וביחד שפתי עין השגחתי
על ההנהגה צירפו ילוקקו מהשבושים שרבו בהקודמים לזכות בו את הרבים :
הכול

ווילנא

בהוצאות ובדפוס ה' אברהם צבי ניי בהרד נחים אלף זצ"ל

לביית קאצינעלינבויעקן .

שנת תרנ"ד לפ"ק

מהדורה חדשה בתוספת

מפתח גדול ומפורט על סדר הש"ס

עיה"ק ירושלים תוככ"א

שנת תש"מ לפ"ק

מים רוחחין שאינן של בשר ולא של חלב על כלים של בשר ושל חלב ביחד ואפילו שומן דבוק בהן הכל שרי אלמלא לא חייטין שמה הלכלוך מכלי זה בא לכלי אחר . דברי הק' בנימין אהרן ב"ר אברהם סלינג ז"ל :

כא ער דבר הכבד שנוגף בו דם נלרר וכשיעור הדם הנלרר נחסר מבשר הכבד . אחת הוא כשבאחי לארץ הזאת ראיתי קלח מן המורים להפריך בכ"ג ואפי' אם נשתיירו בה שני זתים וסמכו עלמן על דברי הרב רמ"א בהג"ה שו"ע סימן מ"א מטור י"ד ואני אומר שטעות הוא משני טעמים חדא שמקור הדין הזה הוא מספר הרוקח ובעל הרוקח בנה יסוד דין זה ע"פ הגמרא דפ' מי שאחזו ושם מוכח בהדיא דמיירי דוקא כשלא נשתיירו ב' זתים אבל אם נשתיירו ב' זתים לית לן בה מרהביא עלה מחניטין דפקו אלו טרפות דנטלה הכבד גם פירש"ש שם בהדיא דמיירי דוקא כשלא נשתיירו ב' זתים ודלא כהרב ב"י שלפום ריהטא הבין דברי הרוקח לאסור אפי' שנשתיירו ב' זתים . אמנם אש"ג דבלי ספק שגג הרב ב"י בזה כאשר בארטו מ"מ בעיקר הדין לא שגג וכח שיש להחיר בכה"ג כשנשתיירו ב' זתים . ואין להקשות אם איחא שהרב רוקח לא אסר רק כשלא נשתיירו ב' זתים א"כ מה בא להשמיטנו וכו' אבתי לא ידעינן דנטלה הכבד ולא נשתיירו ב' זתים דטריפה היא הלא מחניטין היא ותלמוד ערוך בפ' הלו טריפות . ד"ל בפ' אלו טריפות מיירי בניטלה הכבד לגמרי ולא נשתייר רק מעט פחות מב' זתים במקום מרה ובמקום חיובא אבל אם כל הכבד קיימת אלא שנימוקה בעיני שלא נשתייר בשר הכבד בריא כשיעור ב' זתים ה"א דליה לן בה קמ"ל בעל הרוקח דכל שנימוקה הוי כאלו נפלה ודין אחד להם כמו שהביא ראי' מפ' מי שאחזו : הנה בארטו ובררטו יפה שמוגס לא עלה בדעת ס' הרוקח לאסור רק כשלא נשתיירו ב' זתים והרב ב"י שגג בדברי הרוקח ובעיקר הדין דן אחת לאחמו כמבואר בב"י . אמנם הרב רמ"א ז"ל כמדומה לי שלא עיין בספר הרוקח ולא דקדק בדבריו כלל וסמך עלמו על דברי הרב ב"י שהביא דברי הרוקח וביאר דברי הרוקח דמיירי אפילו בנשתייר ב' זתים והאמין

לדברי ב"י ואף כי הרב ב"י נחלק על דברי הרוקח מ"מ הרב רמ"א ז"ל חשב לדברי הרוקח להחמיר וטעות הוא כאשר בארטו למעלה שמשול' לא עלה בדעת הרוקח לאסור רק כשלא נשתיירו ב' זתים . והנחמיר בזה הווי הלא כמכלה ממונן של ישראל . וכבר בא מעשה לירוש' בכה"ג והניע לפני בני ההלוח מהר"ר הכהנים י"ן כל משא ומתן בדברי הרוקח והראיה שהביא מפרק נוי שאחזו וייטב בעיני להלכה ולמעשה . ועוד אני אומר שגם הרב רמ"א ז"ל לא החמיר אלא בנמוק גוף בשר הכבד אבל בנ"ד שבשר הכבד קיים ובריא רק שנלררו הדם וכשנוררין הדם הכבד שהחמיר קיים ח"ן כחן בית מיחוס כלל אפי' אם נחסר מבשר הכבד כשיעור הדם ולא שייך למימר נימוקה הכבד דאם איחא דנימוקה א"א שלא היה בשר הכבד נרקב קלה תחת הדם אבל כל שנוררין הדם והבשר שתחת הדם בריא ח"ן כחן נימוק כלל ואינו טלחן שהדם בא מחמיר א"א מכה או חולי אחר ולכן בריא ופשוט הוא . ואל תשגיח בדברי הרב ר"מ יפה בספר לבושין שלו כי הוא אינו אלא כסופר המעתיק מנחך הספרים ואינו מדקדק אחריו המחברים כדרכו ברוב המקומות בספר שלו ובהיחא מתלא שהמרו חז"ל משל לגיד ששילה דנים אשכח רברבי וסק' ל אשכח זוטרי וסקיל' . דברי הקטן בנימין אהרן ב"ר אברהם סלינג ז"ל :

תשובה מיוחדת להנאונים . וברוגס לחיי עולם הבא . מוהר"ר יוסף קאה"ו . ומאו"ק כ"ן :

כב מלאכי אלהים עולים . צמעות קודש הלולים . ממעמקים דולים . נסתרים וגגלים . המה שני המאורות הגדולים . ביום ובלילה מושלים עמודי גולה גאויי ישראל . ה"ה כ"י ההב"ד מהר"ר יוסף נר"ו . והמופלג בחכמה ויראה ר"ג מהר"ר פלק כהן נר"ו . ולכל שיאבי מבארות . אמרות טהורות . יהיו בכלל הצרכה החיים והשלום . כתבי מכת' הגיעני על דבר הנט הניחן בעיר ווינ"א והטיב חרה לי על העלל לשולחו הוא הר"ר ישראל י"ן על אשר לא הגיע ליד מכת' הב"ד אשר שלחתי על יד וע"כ שלחתי שנית על ידי איש שהי מק"ק יאלוויץ העתק

העסק מהב"ד בשלח לירי המגרש • אמנם באמת כי לא נודע לי אותו ב"ד אם אמת כי הכל הוא כחיובת ידו של המגרש ומן הראוי היה לי לנטוע עלמי מלמית דעתי נגד הוד מכ"ת כי מה לתבן ה"ת הכר ואמנם גזירתכם הליאתי ללאת חוץ ונחילתי • והנה דעת תלמידכם נוטה להחמיר ולא להקל כל זמן שעדיין לא נשאת והכל ע"פ הב"ד של המגרש שרבים המעידים איך שקשרו ואסרו אותו והכו אותו נעיר פאהרובי"טש ושמו עליו שומרים ונס כשהלובי אותו לעיר ווינאל ליתן הגט הע"ג דהתירו מעליו כל כבלי ברזל מ"מ משמע שמתו שומרים והולכו אותו ברשות וחסת ידם ולא הלך בעלמו וברעונו שהרי כתוב בב"ד ח"ל העד הראשון אונ פון ק"ק פאהרבי"טש האט מען איין געפירט קען דעך ווינאל נאך דעם איז כמ"ר אברהם קומען דער איין גיפירט האט לק"ק ווינאל עכ"ל העד הא' ח"ל העד השני • דער נאך האט מען ל"בן געפירט קיין דער ווינאל לוא דעם גט עכ"ל • מנמט שהלובי אותו בעל כרחי וחסת השמירה האם לא יתן גט שיחזרו אותו לפאהרביטש כנראה שנה וגם קלת מעידים שה"ב בעלמא נגוס האם לא יתן גט שיחזרו אותו לידם כנראה שיד העידו שקרובי האשה נאמו לו ג"כ כמציאר הכל בב"ד ולפי זה עדיין לא יאל מאינס הראבון שבעיר פאהרובי"טש ויש לחוש שמפחד האונס נתן גט • כה"ג ממז כחז מהרי"ק ז"ל בביורב ס"ג • והע"ג דפיים אותו ברעוי כסף שיתן גט הוה לן למיאר אנב זוי ואנב אונסיה גזיר ומקטי • עש כל זה נראה דלא מהני רעוי כסף כל זמן שיד האונס עליו כדמשמע בלוחה השונה שהביא מהרי"ק ז"ל והע"ג שדמותה לי שהב"ד שהגבה הרב המסדר הוא מחייב לב"ד שגבה הבעל ולפיכך הוה לן למיאר דב"ד פסול דערות מוכתסה הוא אעפ"כ לא מהני דהיי כמו שנים אומרים ונגרסה ושנים אומרים לא ונגרסה דלומר ר' יוחנן בפרק ב' דתשובות לא תנשא ואם נשאת הלא • ועיד דהעדים שהעידו שגרש צדעין השוב אשפר שלא ידעו ולא שמעו מהאונס הראשון רק מה שראו ושמעו בעת נתינת הגט ולא ידענו אינו ראיה • ועוד שהרי גם בלוחה ב"ד שהגבה הרב המסדר הגט יש עדות • וגם הרב עלמו הודה זה שהמגרש בא אללו יחירי

והגיד לו שאין רעית ליתן גט כלל • ואח"כ כפר המגרש בפני הנאמן ואמר להר"מ כי לא דברתי עם הרב כלום ומדכפ' בפני הנאמן הרי נראין הדברים שמירתת האונס הראשון היה מפלים הדברים בפני הנאמן • ועוד שגילה דעתו בפני הרב שאין ברעונו ליתן הגט • וזה עדיף פפי משוכר דגידל בר רעילאי דפליגי בה אביי ורבא בפרק השולח דאלו הסס הא יכול למימר בפירוש שיהא הגט בטל ולא פירש בהדיא ולכך גילוי דעתא לאו כלום הוא דמוכח מלחא דלא חיבשא ליה אם יבטל אם לאו אבל הכא נוכל לומר דאפילו אביי מודה דמלחא היא דמאי הוה ליה למעבד הרי הגיד להרב דברים המוכיחין שאינו חפץ בגט ומה שלא אמר בפירוש זה מפני שהיה ירא מהאונס הראשון ורועה היה שיבטל הגט מלד אחר ואע"ג דחזר ואמר שברעונו הוא נתן זה היה מירתת האונס הראשון ואל"ה ח"כ האי עובדא דהתם פ' השולח ורבי יהודה דלומר לסהדי אותיבו קרי באודניינו מה הועיל זה דה"ג נישא מאי הו"ל למעבד הרי חפץ היה לבטלו ולא היה יכול משיס דאיתיבו קרי ואביי גופיה מביא התם ראיא מההוא עובדא דגלוי דעתא צניטא לוא מנחא הוא • י"ל דאלי התם דאע"פ דלא היה יכול לבטל מ"מ אשפר שלא דבר כלום כיון שלא שמעו ממנו מירי האריך יבטל הגט היכי דלא שנועי כלום אבל היכא שדבר דברים ומתוך איתן דברים מוכח שדעתו לבטל אלא שלא היה יכול לבטל בפירוש מפני האונס כה"ג גלוי דעתא מלחא אפילו לאביי ותדע שך הוא דלמירין ההם רב ששח חכקליה לההוא גברא וכו' והלכך היה רב ששח גיטא אחרניא משום דגלוי דעתא מילתא היא ומפירש התם אביי משום דרפטי פ' כיון שדבר דברים המוראין גלוי דעתא לבטל הגט והאי דלא אמר בפירוש משום דרפטי כלומר בני אדם המבין וחובטין אותו לגרש אשמו משום הכי אלרכיה גיטא אחרניא • הרי לך בהדיא שמודה אביי היכא שדבר דברים ונילה דעתו שאינו חפץ בגט אע"ג שלא פ' בהדיא מפני האונס שהיה ירא לבטל הגט שלריך גט שני ועוד נראה שהרבניים הוטתים הגט היו סומכין עלמן שבדין כפיהו מפני שהיה עיבר על דת התורה בכמה מיני עבירות כך משמע מתוך הכתב שכתב מהר"ר

אונס הוא שהרי הם לא חבשו אותו אלא כדי שיקיים מה שנתקשר ליתן מזונות או גט ועיקר הכפיה ה' על מזונות ואע"פ דמחוך כך הוכרח ליתן גט אין בכך כלום מאחר שלא כפוהו בשביל הגט אלא בשביל המזונות שחייב מלד הדין שאר כמות ומלד הקשר שקיבל עליו בפני מהר"ר אייזיק ז"ל ודומה לזה כתב ז"ל בס' ימו קל"ד בשם הרשב"ץ וז"ל יש אונס שאע"פ שהוא אונס בגופו אינו אונסו לגרש אלא אונסו לעשות דבר אחר והוא מעלמו כדי להכליל מ'אוחו אונס מגרש וזה אינו כפיה ע"כ וזה"ל כתב עוד שם אחר זה לענין פריעת כתובה מכל זה משמע בהדיא דכל זמן שאין כופין אותו על הגט ממש אלא על דבר אחר שחייב דין אע"פ שמחוך זה האונס נותן גט לאו אונס הוא אלא שבג"ד כמדומה לי שפסוהו על הגט ממש שכן משמע מחוך הב"ד של הבעל ומחוך הכתב שכתב אלי המגרש דמאחר שראו לפי דעהם שעבר על הקשר בענין המזונות חבשו דמילא חייב ליתן גט כפי הקשר שנתקשר ואז כפאוהו על הגט ממש ואתי ראייתו ביד אבי האשה המגורשת כתב אחד מבעלי תריסין ראשי ישיבות שכתבו גדויו וחרם על הבעל בשביל מסירת המודעה וכמו שכתב בטור ח"ה סימן קל"ז ולי נראה שאין כאן מקום לגדויו וחרם זה דהאי דמסמתינן למאן דמסר מודעה אגיעא היינו דוקא גט שנותן ברצון הטוב או אפילו ע"י כפיה רק שהכפיה היא בדין כגון אליו שזאפין להוציא אבל מי שאנסוהו ליתן גט שלא בדין אין לו אשם ויפה עשה וכן כתב ז"ל בשם תשובת הרא"ש אה"כ מלאתי בתשובת הרא"ש כלל מ"ד ס' ע' על אחד שהיה מוליא לעו על הגט אע"כ שלא היה ממש בדברים לפי הדין עם כל זה שהיה טופה הרא"ש ז"ל ליתן גט שני משום לעו ומוה ללמוד ג"כ לג"ד שאח"ל שיש ללמד לדדון להקבל משום קול ולעו אין לנו להקבל כאשר שמעתי ביריד וערסלב שפטר מאנשים נאמנים מק"ב נעמרוצ שמבואר הדבר בעיניהם כל זה כתבתי דרך משא מתן ודרך העברה כי לא יודתי לעומקא דדינא מפני העדרות שהולכתי לילך בפחת פתאום לק"ק קולומי בשביל גט שגיב מרע כאשר יבד למכ"ת מוביל כתבי ומה שמלאתי ולקטתי מחוך הספרים דרך עראי כתבתי וכהואו דפ'

אייזיק ז"ל למהר"ר געץ נ"י וכן משמע נמי מב"ד של המגרש וכן מדומה שגם בב"ד של מהר"ר געץ שבדכס נמי משמע הכי ואם כן הוא טעות הוא בידם שהרי אפילו למומר אין כופין כמו שהביא ז"ל בשם הגהות מיימוני בס' קל"ד ועוד דאין כופין בשוטים אלא מה שמפורש בהדיא בהלמוד שכופין להוליא ועוד מאן מעיד דבר הכי הוא הרי רבים מעידים שאדם כשר הוא הלכך מה שכפוהו ליתן הגט שלא בדין אנסוהו ואע"כ שבעל המודעה לא מהיה גבי אונס שלא כדון דאפ"ל לא מסר מודעה אי ידעו באונסו אינו גט אם לא שאנסוהו בדין כגון מאלו שכופין להוליא מכל טעמי הללו נראה לי להחמיר להלריכה גט שני אמנם בעיקר הדברים שהזכירו בב"ד מאן לימא לן דקושטא היא דלמא הב"ד של הבעל שקר הוא מאחר שאינו מקוים כי שמה הוא עלמו זי"ק וכהו מאי דבעי ונראה (אין) משום זה איכא תקנתא ליתן להמגרש זמן לקיים הב"ד שהגבה ואע"כ דכתב הר"ן בתשובה ס' מ"ז דאחר נתינת הגט אין נאמן הבעל לערער רק בעדים או בשער ולא בדברים בעלמא ואפ"י זמן אין נוהגין לו על העדות והשטר שהיה התם דליכא ידים מוכיחות דקושטא קאמר כמו שכתב הר"ן שם אבל היכא דאיכא רגלים לדבר חיישינן ומצינא ראייה ממה דוכתי בגיטין דפרדך וליחוש שמה פיים וכו' הלכך בב"ד איכא רגלים לדבר וחישינן ועוד מאחר שכבר יש ביד הבעל הב"ד כתוב וחתום אלא שאין אנו מכירין מי הוא החתום ובקל טבל לעמוד על אמיתת הדבר אם הב"ד הוא אמת או שקר לדין ליתן לו זמן מה שאין כן בנדון דהר"ן שלא היה מגיד מי הם העדים שבעל השליחות בפניהם ואמר שהעדים הן בחיי הים רחוקים והיה לחוש פן יעגן אותה כל ימיה כמו שכתב שם הר"ן ובג"ד ליכא למיחש לכל זה ועוד דאפילו הר"ן כתב שם דאף דלפי הדין אין נוהגין זמן מ"מ היה חושש שמה אח"כ יבא עדים לדבריו והלא מזה ומזה וכל הדרכים האלו בה וכו"ש בנדון דדין דאיכא למיחש טפי מכל הני טעמא נראה לדרך לחקור בקהילות הללו אחר שורש הדברים ואחר הב"ד של הבעל אם אמת הוא ומי הן העדים שהעידו בב"ד ומכל מקום נראה קלת להדבר האונס דלאו

שור שנח נשל ליד שהיה שולה דגים אכזח
 רבדבי ושקיל אשכח זוטרי ושקיל . ונוסף על זה
 שב"ד של מהר"ר נתן אינו זכיר ואפשר שיש בו
 חיזה דבר שיעיל להכשיר הגט . על כן אם יראה
 בעיני מכ"ח מלד הדיו או מלד הב"ד של מהר"ר
 געץ עשו כעובד בעיניכם . כי עמכם הכרתי
 והפלתו . ואני בער ולא אדע . ועמכם החכמה
 כהימן ודרדע . דברי הקטן בנימין אהרן ב"ר
 אברהם סליגן ז"ל :

אל החכם השלם מהר"ר דוד עלקווש הלוי
 נר"ו ר"ם ואב"ד דק"ק בזליאה

כג בוגדורף עוז וגבורה . מוליח מחשבה
 לחורה . קולע אל השערה .
 במלחמתה של חורה ר"מ ור"ג מחוהני מהר"ר
 יהונתן דוד סגל נר"ו . ע"ש כס ישיבתך העולה
 למעלה . לכבוד ולגדולה . כתבי מעלת כבוד
 חורתך הגיעני ותוכן רלוף אהבה אך מעלת כ"ח
 לא לריך לא לגמרא ולא לסגרא דידי ונומרה
 לזה הלא עמכם חריוותא רבדביא שבגליל שלכם
 היוצבים בשבת החכמוני אשר בהבל פיהם כל
 עוף הטורח מיד נשרף . אמנם אהבתך כאהבת
 דיד ויהונתן הלוני לגלות דעתי ואף כי קלושה
 היא על דבר הגט ממומר אחד שנתן לאשתו ע"י
 שליח ומתוך הדוחק שלא היה קלף בנמלא כתבו
 על פפי"ר ויודי כשמומר המומר הגט ליד השליח
 הלך המומר למדינת הים . וטרם שבא הגט ליד
 האשה נקרקע הגט מן הגז בכל דהוא והגיע
 הקרקע לתוך רגל התחתון של אות הו"ד בטופס
 הגט . נראה לע"ד שאינו נפסל הגט בזה שהרי
 כתב הרמב"ם ז"ל בפרק ד' מהל' גירושין ח"ל
 גט שנמאס קרוע שתי וערב שהוא קרע של ב"ד
 הרי זה גט בטל ופסול כשאר השטרות . אבל
 אם נקרקע ואינו קרע של ב"ד כשר בד"א כשהיה
 הגט יולא מתחת ידה בעידי חתימה ואין שם עידי
 מסירה אבל יש שם עדים שנמסר הגט בפניהם
 והיה כשר . הרי זה כשר אע"פ שהיה חורף הגט
 על המחק או בין השיטין או שהיה קרוע שתי
 וערב כשנתן לה בפניהם עכ"ל שמעיין מדבריו
 היכא דליכא עידי מסירה אפי' שתי וערב שהוא
 קרע ב"ד לא פסול והיכא דלאו קרע ב"ד אפי'

בלא עידי מסירה נמי כשר ואע"ג דהר"ן בפרק
 המנרש וכן הרב המגיד כתבו שהרשב"א פליג
 על הרמב"ם בזה מ"מ נראה מדבריהם דלא פליג
 אלא בדנקרקע קרע ב"ד אבל קרע כל דהו מודה
 דלאו כלום הוא דהא בדהיא קתני בתיאספחא
 נקרקע פסול נחקרע כשר ואמרינן בפי"ג נט פשוט
 היכי דמי נקרקע ה"ד נחקרע . אמר רב אידא
 נקרקע קרע של ב"ד נחקרע קרע שאינו של ב"ד .
 ואע"ג דאפשר לחלק ולומר שאני תאני החס שהגט
 כבר בא ליד האשה ונתגרשה בו ולהכי בדעבד
 מכשירין וכן משמע מדברי הרמב"ם שהרי כתב
 בד"א כשהיה הגט יולא מתחת ידה וכו' . אבל
 בנדון דיון שעדיין לא בא ליד האשה לא מכשירין .
 ועוד דאפשר לומר מה מכשירין החס בקרע כל
 דהו היינו דוקא היכא שהקרע עובר בין הכתב
 באופן שלא יתחלקו שום אות לשנים משא"כ בנ"ד
 שחלק רגל של יו"ד וכה"ג כתב הרא"ש ז"ל
 אהא דאמרינן בפרק הקומץ אמר רב זעירי אמר
 רב קרע הבא בתוך שני שיטין יתפור וכת' הרא"ש
 יראה הא דאמרי' ב' שיטין יתפור היינו כשהקרע
 עובר בין האותיות דלאו נתחלקה האות אין לו
 חיקון ע"כ וא"כ בנ"ד דליכא חרתי חדא דעדיין
 לא נתן הגט ליד האשה ולכתחילה הוא . ועוד
 שנתחלק האות לשנים איכא למימר דאפי' הרמב"ם
 מודה דפסול הגט מ"מ נראה דליכא לחלק הכי
 דהא בתיאספחא סתמא קתני נקרקע פסול . נחקרע
 כשר ומשמע דבין שכבר בא הגט ליד האשה ובין
 עדיין לא בא בכל ענין נקרקע פסול ונחקרע כשר
 והאי דנקט הרמב"ם כשהיה הגט יולא מתחת
 ידה היינו משום דיתחא ליה לחלוקי כשהגט יולא
 מתחת ידה בין מסרו הגט בעידי מסירה ובין
 מסרו לה בלא עידי מסירה וכל אמן שעדיין לא
 בא הגט ליד האשה לא שייך לומר נקרקע פסול
 כיון דאכתי תקנתא איכא להיא גיטא בעידי
 מסירה ולעולם אימא לך האי דקתני נקרקע קרע
 שאינו של ב"ד כשר מיירי בכל ענין בין הגיע
 הגט ליד האשה בין עדיין לא הגיע דדוחק הוא
 לומר דכל הני אחרוני שכתב הרמב"ם גבי נקרקע
 כגון נמחק או נעשעש אס יכול לקרות כשר
 דמיירי נמי דוקא בכה"ג שכבר בא הגט ליד
 האשה שהרי למעלה מזה כתב הרמב"ם דיון
 נמחק בנט הוא כדון שאר שטרות ובשאר שטרות